

Børne Blad

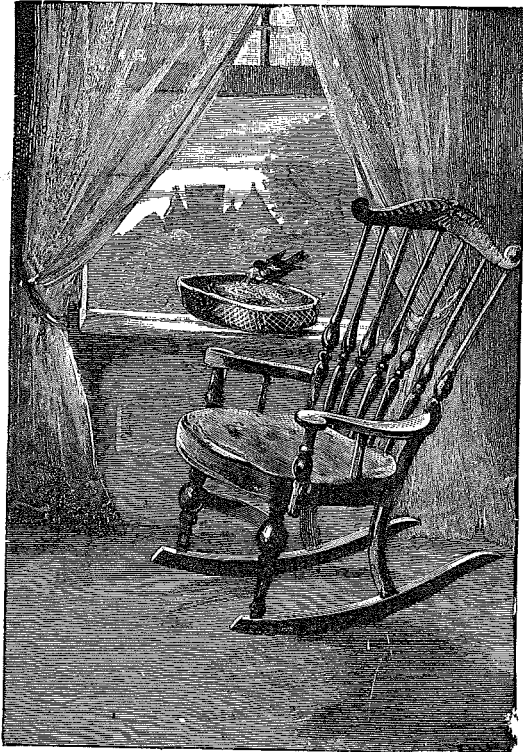

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 44.

31te oktober 1897.

23be aarg.

Den tomme stol.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 paller til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortsættelse.)

Men hvad skulde han gjøre? Vende om? Traf indianere paa hans spor i sneen og saa, at han flygtede for dem, da vilde dette være det værste af alt. — Og hvilken skulde han flygte? Op i bjergene og søge ad omveie at komme forbi dem? Dette vilde maasse være muligt, og han besluttede sig til at forsøge herpaa.

Dog først og fremst maatte han forvisse sig om, at det virkelig var indianere, fra hvis leir der opsteg røg. Det kunde ligesaa godt være det reisefølge, som han havde seet hjulspor efter længere oppe. Og isaaftald turde han sikkert gjøre sig haab om hjælp.

Han søgte først at berolige hunden, forat den ikke skulde røbe ham ved sin gjæn, og sneg sig derpaa op paa en nærliggende høide, hvorfra han haabede at kunne se ud over dalen.

Snart var han deroppe og fik nu nede i dalen se paa ikke mindre end 10—12 røgsøjler, som hvirvlede sig i veiret. Og i næste øieblik kunde han oversøe en hel indianisk landsby med runde jordbytter, mellem hvilke han saa en del mørke stikkelser bevæge sig. Han besluttede straks at komme snarest mulig bort fra dette farlige sted og ad en længere omvei at snige sig forbi landsbyen.

Da han var gaaet et stykke, opdagede han i sneen fodspor, der gik i samme retning, som han selv vandrede. Han standsede for nærmere at undersøge dem. Men da begyndte pludselig Sektoren at gjø voldsomt. Forstrækket vendte han sig om mod hunden. Men han opdagede snart, at al forsigtighed var til ingen nytte; han var opdaget. Neppe otti skridt fra ham nærmede sig en stor, bredskuldret indianer. Han syntes at være ligesaa overrasket som gutten ved dette møde og havde sin bue særdig til stud, om det skulde være nødvendigt.

Georg havde i første øieblik revet geværet fra skulderen i en ubeSTEMT følelse af, at han

maatte forsvare sig: Men indianeren syntes ikke at have fiendtlig hensigter, eller han ansaa det ialfald ikke for nødvendigt at bruge sine vaaben. Trods guttens truende bevægelse blev han rolig staaende, ja vinkede endog til ham med haanden og raabte venlig mod ham "walleh, walleh!"

Gutten forstod ikke, hvad han mente dermed, men den vilde venlige mine kunde ialfald ikke misforstaaes, og han gjentog derfor indianerens ord. Dette syntes at glæde rød-huden overmaade, thi han tog nu pilen ud af buen lagde den i foggeret og nærmede sig hurtig den unge fremmede. Og saa Georg satte sit gevær mod marken for at vise, at indianeren intet havde at frygte, og ventede rolig paa hans komme. Men dermed syntes Sektoren ikke at være fornøiet. Den sprang frem, stillede sig foran sin unge herre, viste tænder og gjøede saa heftig, at det maatte være bleven hørt nede i landsbyen; thi idetsamme begyndte en forfærdelig gjæn dernede.

Indianeren standsede, da hunden ikke vilde tillade ham at komme nærmere, og holdt sin bue imod ham. Georg raabte til hunden, og da den ikke vilde lyde, greb han den i halsbaandet.

"Walleh" sagde da indianeren endnu engang, idet han venlig nikkede med hovedet, og nærmede sig nu uden frygt, om han end kastede enkelte mistroiske blikke til hunden.

Han rakte gutten haanden, sagde paany "walleh" og begyndte derpaa at tale en hel del, som Georg naturligvis ikke forstod et ord af. Da den fremmede saa tydelig havde sagt walleh, mente indianeren, som rimeligt kunde være, at han forstod hans sprog. Georg forsøgte ved tegn at give tilkjende, at han ikke forstod, hvad den anden talte, og tilsidst isaa ogsaa denne det. Han vinkede da til gutten, at han skulde følge med ned i landsbyen.

Hvad skulde Georg gjøre? — Hvis han vægrede sig, og indianeren havde ondt i sinde, vilde det være let for denne at tvinge ham dertil. Under enhver omstændighed var det bedst at vise ham tillid. I landsbyen kunde han maasse ogsaa saa oplysning om, naar de sidste hvide var reist forbi. Naar folk vil forstaa hverandre, saa kan de komme langt ved tegnprog, mente han. Han kastede sit gevær over skulderen og fulgte modig efter sin fører, som venlig nikkede til ham og gik nedover mod dalen.

3die Kapitel.

Georg i den indianske Landsby.

Underveis havde Georg god tid til nærmere at betragte sin fører. Han var, som sagt, en temmelig høi kraftig mand, der lig-nede indianerne paa østfiden af klippebjergene. Farven var mørk kobberrød, haaret langt, stivt og sort, næsen noget bøljet, og ansigtet havde et ædelt udtryk; de mørke øine var overordentlig iidsfulde og livlige. Han var meget simpelt klædt. I haaret havde han en stor ørnefjær og ned fra de gjennemborede øren hang nogle glasperler og perlemorsstykker.

Hans vaaben var en kort, omtrent tre fod lang bu, smuk og sterk at se til og med en god streng. De i enden med fjær forshnede træpile havde paa spidsen en skarv stenod. Pilefoggeret var gjort af et rævestind hvis bukede hale hang ned mod marken. Om hal-sen havde han desuden en kort suor, hvori der hang en kniv midt paa ryggen bag skulderen.

Georg skulde snart faa se et bevis paa hans dygtighed som skytter. Da de havde gaaet et hundrede skridt nedover bjergskraa-ningen, jagede Hektor op en ekorn. Denne sprang fra en haselbusk henover marken, forfulgt af Hektor. Denne havde næsten indhentet den, da det lille dyr pludselig hoppede op i stammen af et træ, hvor hunden ikke kunde naa den, men blev staaende og snart se op i træet og snart paa sin herre.

Indianeren havde imidlertid grebet en pil, som i næste øieblik jusede hen gennem luften og rammede ekornen saa udmærket, at den styr-tede død ned med engang. Hektor sprang straks hen og bragte det lille dyr til sin herre, hvil-let indianeren lod til at more sig over.

De fortsatte derpaa raast sin gang nedover mod landsbyen. Da de nærmede sig denne, kom en del af stammens mænd dem imøde, og snart var Georg omringet af en 12—14 rød-huder. Alle syntes at være venligsindede og saa stadig opover, som om de ventede flere hvide efter.

Landsbyen bestod af otte eller ti store runde jordhytter, omtrent seks fod høie og 16—18 fod i gjennemsnit. Nogen aabning for røgen kunde Georg ikke opdage paa hytterne, og denne maatte vel derfor gaa ud gennem døren. Da han kom ind i selve landsbyen, blev han selvølgelig betragtet med stor nys-gjerrighed af alle og ikke mindst af de smaa indianerbørn, som nysgjerrige, men bange tit-tede efter ham bag hytterne. Vendte han sig

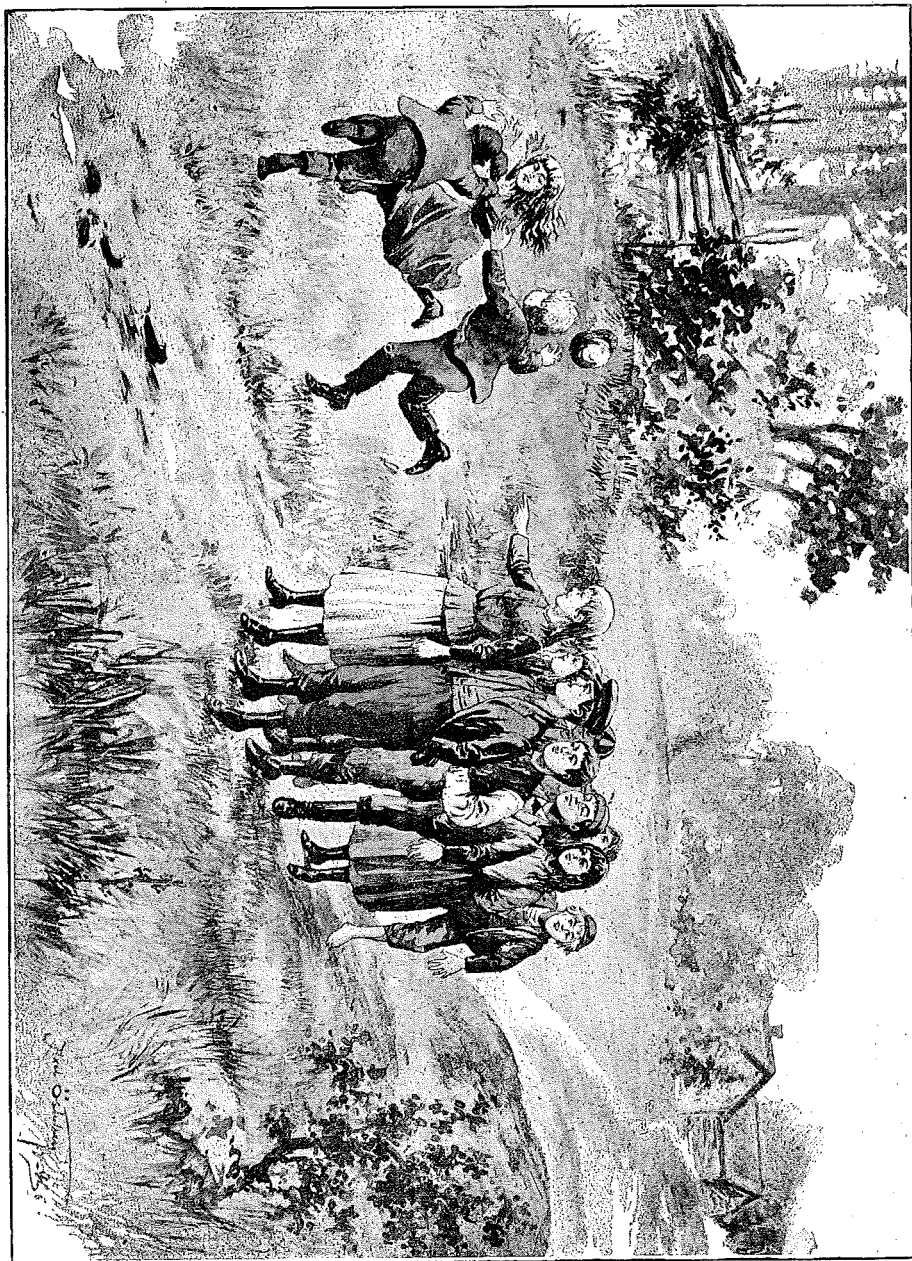
om mod dem, forsvandt de øieblikkelig for atter igjen snart at stifte sine skidne ansigter frem.

Indianeren lod ham ikke forresten saa lang til til at se sig om; de vilde vide, hvad gutten skulde, og hvor hans følge var. Georg søgte at faa dem til at forstaa, at der var flere hvide oppe i bjergene i den retning, hvor han pegte, og at de trængte hjælp. Men hvor meget han end anstrengte sig, enten kunde eller vilde ikke indianerne forstaa ham. De rystede paa hovedet og snakkede sammen. De pegte flere gange nedover, og han mente, at de talte om de hvide, som var reist foran ham. Men naar disse var dragne forbi, var han ikke istand til at faa vide. Som svar paa alle hans spørgsmaal derom pegte de bare paa et bestemt sted paa himmelen, og han kunde ikke begribe, hvad de mente dermed.

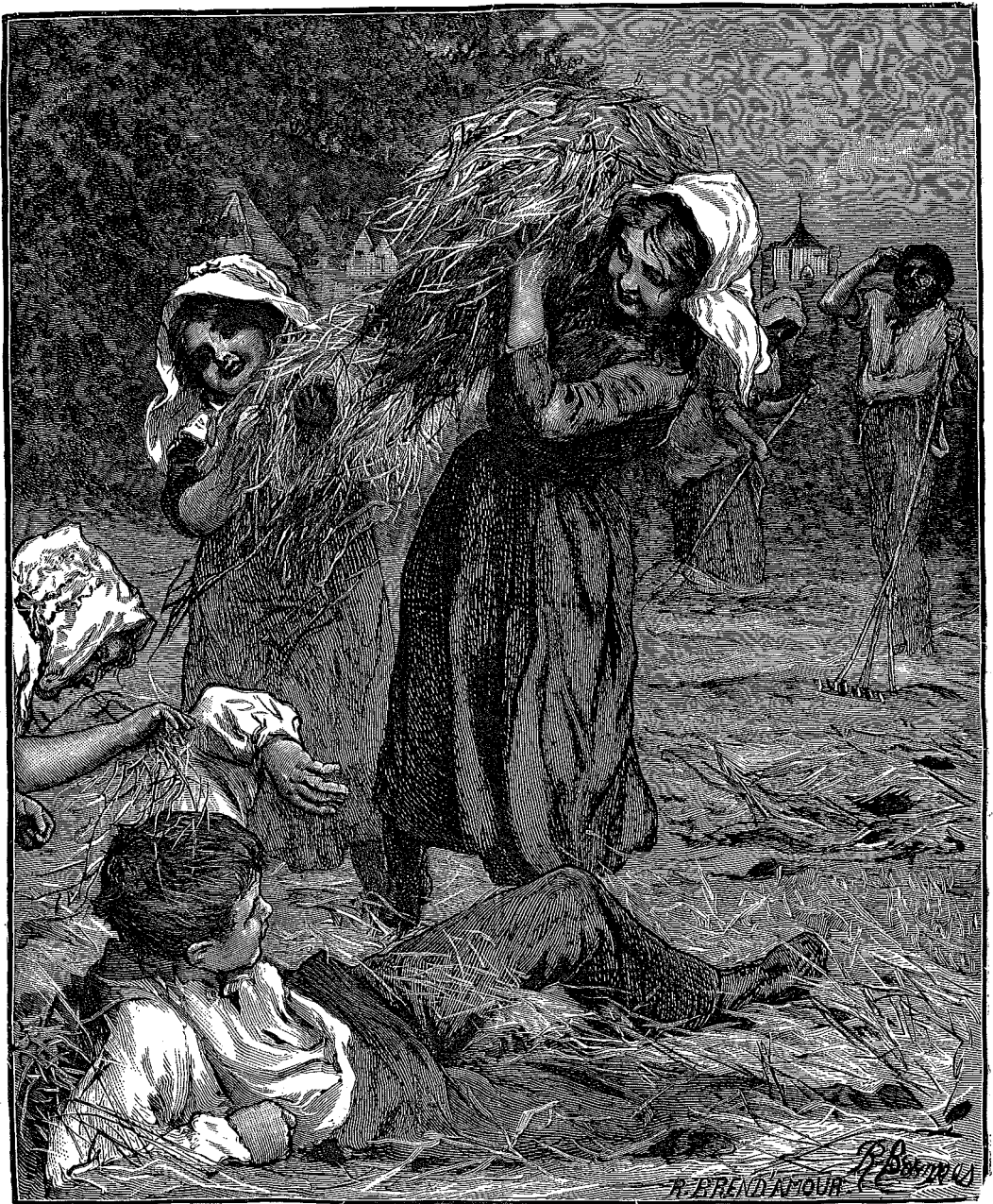
De syntes ikke at have det mindste ondt ifinde. De havde lagt sine vaaben fra sig og betragtede nysgjerrig hans klæder og gevær. Hektor syntes ikke at være rigtig tilfreds med denne efter hans mening altfor store høflighed. Den stillede sig flere gange knurrende mellem de vilde og sin unge herre, og denne maatte berolige dyret, forat den ikke skulde finde paa at gjøre et pludseligt angreb paa de rødbrune nøgne ben. Indianerne syntes ogsaa at nære nogen frygt i saa henfæende; thi de undgik den saavidt muligt, og deres smaa hunde, som for en stund siden havde gjøet saa voldsomt, holdt sig ogsaa paa afstand fra den. De fleste hunde var slygtet med børnene ind i hytterne, fra hvis døraabning de nu og da gav sig til at gis, naar Hektor og den fremmede kom i nær-heden; men Hektor brydte sig slet ikke om dem.

Den indianer, som havde ført Georg til landsbyen, kom nu atter hen til ham, efterat man havde havt en raadslagning angaaende den fremmede. Han holdt en temmelig lang tale for gutten og pegte nedover mod dalen samt op mod solen, som nu lyste klart paa himmelen. Da Georg fremdeles ikke forstod hans mening, greb han tilslut hans haand og førte ham med sig til den anden side af lands-byen.

Georg fulgte villig med, nysgjerrig efter at faa vide, hvad han vilde. Det syntes imid-tertidlertid ikke at være andet end en indby-delse til at faa sig noget mad; thi nogle kvinder var ivrig optagne med at gjøre istand et maal-tid. Snart efter sad Georg og spiste de retter, som blev sat frem foran ham; det var ikke egentlig mad, som han var vant til, men han søgte efter bedste evne at faa den ned. Maal-tidet fandt sted under aaben himmel; men da

Sva Sommerferien I.

Fra sommerferien II.

han havde spist, vilde man, at han skulde følge med ind i en af deres hytter.

Georg havde ikke lyst derpaa. Han kunde ikke godt tage sin lange bøsse med derinde, og han syntes paa den anden side, at det var betænkeligt at lade den staa udenfor. Tænk, om man tog den fra ham, mens han var inde! Men saa tænkte han igjen: Hvis indianerne havde havt ondt ifinde, saa maatte de nu allerede for længe siden have givet det tilkjende, og desuden kunde jo Hektor blive udenfor og passe geværet. Han satte det derfor ved indgangen til hytten, kaldte paa hunden og lod den lægge sig ved geværet. Det kloge dyr forstod straks meningen; det vilde ikke været raadeligt for nogen at komme nær bøszen, naar den havde en saadan vogter.

Nu trøb vor unge ven ind i hytten. Da han var kommet ind, maatte hans øine først vænne sig til mørket og røgen derinde, før han kunde tage rummet nærmere i øiesyn. Midt i hytten brændte en liden ild, og rundt siderne var der udbredt grene, siv og græs; det var familiens fengstede. Her laa nogle nøgne børn, som fortraktede gjemte sig tæt ind til væggen, og et par sorte smaahunde, som knurrende trak sig tilbage. Hytten var opført af sterkt tømmer, hvorover der var flettet grene for at bære det temmelig tunge jordtag.

Intet andet hushjælp end nogle kurve var at opdage; heller intet bord eller stole. Luften derinde var varm og kvælende, saa Georg sølte det som en lettelse, da han atter kunde gaa ud. Ogsaa Hektor syntes at glæde sig ved at se sin herre komme ud; den sprang imod ham og gjøede saa voldsomt, at alle landsbyens hunde kom løbende til og stemte i de ogsaa, uden dog at komme den store fremmede hund for nær. Geværet stod fremdeles støttet mod hytten, saaledes som da Georg satte det fra sig.

Georg vilde imidlertid gjerne komme videre. Indianerne havde hverken heste eller andre trædyr og kunde ikke hjælpe ham. Atter søgte han at faa dem til at forstaa, hvad han vilde. Den indianer, som han først havde truffet, talte paany livlig med en af sine kamerater, og greb derpaa pludselig sin bu, og vinkede til Georg, at han skulde følge med.

„Hvorhen?“ — Indianeren pegte nedover dalen, og gutten troede at forstaa hans tegn-sprog saaledes, at han vilde føre ham til en vogn, hvor der var hvide ligesom ham selv. Glad herover kastede han geværet over skulderen. Det kunde neppe være saa langt, ellers vilde vel ikke indianeren have været saa villig

til at ledsage ham. Han tog en hjertelig afsked med sine nye venner. Flere af dem tryk-te hans haand til farvel, ja selv flere af kvinderne nikkede til ham.

Da han med sin sører forlod landsbyen, maatte han lægge merke til egnens rigdom paa frugt, og hvorledes indianerne havde samlet en hel masse forskellige bær. Han fik siden vide, at de lavede en slags drif af dem.

Landsbyens hunde løb efter ham og gjøede et stykke og holdt en fortrakkelig larm; men da Hektor vendte sig om mod dem, flygtede de snart med halen mellem benene hjem igjen. Hektor knurrede ikke engang, men sendte dem blot et stolt og foragteligt blik og fulgte saa efter sin herre.

4de kapitel.

Hvilken modtagelse Georg faar hos de hvide. — Elgsdyret.

Indianeren gik raftt foran nediggjennem dalen, som efterhaanden blev bredere og bredere. Solen skinnede saa varmt, at sneen hurtig smeltede, og den grønne mark begyndte at vise sig. Ogsaa floven begyndte at bestaa af større kraftigere træsorter.

Da de havde gaaet noget over en time, stansede pludselig indianeren og blev staaende og se nedover dalen. Georg stirrede i samme retning og fik paa nogen afstand øie paa et tog med indvandere, der havde to vogne med sig.

Under lydelig jubel ilede han ned mod dem. Han opdagede snart kjendinger blandt dem; det var folk, som han havde været i følge med paa reisen gjennem stepperne, men som havde havt bedre trædyr og var komme længere. Han behøvede heller ikke længe at være i tvil om, hvad der havde stanset dem; et itubrukket hjul laa ved elven, mens mændene netop holdt paa med at sætte under vognen et nyt, der var grovt arbejde, men sterkt. Den amerikanske skovboer er slikt til at bruge sin økse, selv om han ikke er udlært haandverker.

Men var Georg fornøiet over at træffe gamle bekjendte, saa syntes ikke det ombendte at være tilfældet.

„Er det dig, Georg“, sagde en af dem uden at stanse sit arbejde, da Georg traade hen for at hjælpe paa ham. „Er J saa snart efter? Ja der kan vi se følgerne af dette elendige hjul. Nu har vi allerede mistet det lille for-sprang, vi havde.“

„Nei“, svarte Georg, „vi er nok ikke saa snart efter. Far er med vognen og de andre

oppe i fjelbet, men har sendt mig foran efter hjælp. Bore offer er styrkede umbtagen en eneste, og den er ikke istand til at faa vognen videre. Og mor er syg og kan ikke gaa i sneen."

(Fortsattes.)

Presten og dommeren.

Jeg kjendte for nogle aar siden en ung mand, der just afsluttede sine teologiske studier; han var saa begejstret, saa optimistisk, saa overstrømmende af tro til Gud og kjærlighed til mennesker og saa vis paa, at Gud er stærkere end djævelen, at det var en nydelse at have samfund med ham. Da han var færdig med sine studier, drog han til Cincinnati for at begynde sin virksomhed for Guds rige i et lidet kapel i en af forstæderne. Der var kun en særdeles liden og fattig menighed, og mange unge mænd vilde have tabt modet ved den vanskelige situation; men alle vanskelighederne bevirkede kun, at min unge ven fyldtes med endnu større iver. Jeg skal aldrig glemme hans første brev til mig efter hans ankomst til den nye arbejdsmark. Han skrev: "Jeg har taget min arbejdsmark i øiesyn, og jeg er bleven overbevist om, at om det skal lykkes mig at faa rigtig fat paa denne befolkning, saa maa jeg vinde for Herren den mest fremragende mand i denne del af byen. Den bedst kjendte mand her og den mest indflydelsesrige er dommer B., en af byens første jurister, hvis ry er stort i hele denne egn. Han anses for at være en forhærdet snyder, og der er ikke det mindste tegn til, at han ofrer kristendommen en eneste tanke. Men jeg føler mig overbevist om, at han maa jeg vinde, og det snart. De tror vel sagtens, at jeg ikke er rigtig klog, og jeg er ogsaa ganske forundret over mig selv, men trods alt, saa er Gud dog ligesaa villig til at frelse ham som nogen som helst anden, og jeg tror, at han vil hjælpe mig til at føre denne mand til omvendelse, ligesom han hjalp Paulus og Silas overfor Sktamesteren i Philippi. Hvordan det nu gaar, saa er jeg opfyldt deraf baade nat og dag, og jeg tænker neppe paa noget andet. Bed for mig, som De aldrig har bedet før. Hvis Gud giver mig denne mand som svar paa mit arbejde og bøn lige i begyndelsen af min virksomhed, saa vil jeg herester tro, at alle ting er mulige."

Dette brev gjorde et dybt indtryk paa mig.

Denne unge mands hellige dristighed tog næsten veivet fra mig, og jeg afventede nærmere efterretninger med spænding og under bøn.

Omtrent 10 dage derefter fik jeg et brev igjen, i hvilket der blandt andet stod følgende: "Jeg kunde ikke holde det ud længere og gif derfor hen for at besøge dommer B. Jeg aabnede hjerte for ham og fortalte ham det hele. Jeg sagde ham, at jeg næsten ikke kunde love eller spise for hans skyld, men hele tiden bad for ham. Alt hvad jeg havde forberedt mig paa at sige til ham, var som taget fra mig, og det var meget usammenhængende, hvad jeg fik sagt ham om, hvad han skyldte Herren, og hvilken betydning det kunde faa for hele befolkningen, hvis han omvendte sig og gav Gud sit hjerte. Han stod som det mest bausede menneske, som jeg nogenfinde har seet; han saa paa mig, som en stor St. Bernhards hund vilde se paa en rottehund, der gav sig i kast med den paa gaden. Alligevel blev han ikke fornærmet, men behandlede mig venligt; og jeg kan ikke lade være at tro, at Gud vil give mig ham."

Dette var i sandhed mærkeligt. Hvilken kamp om en menneskejæl! Paa den ene side den mest fremragende lovkyng i hele Ohio dalen, en midaldrende mand, bunden af sterke baand til slet selskab og lænket af daarlige vaner; paa den anden side denne freidige, unge David med sin slynge.

Jeg hørte intet fra kamppladsen i 3 eller 4 uger og begyndte at blive ængstelig, da jeg en morgen modtog et brev, som bragte mig paafode igjen. Det begyndte saaledes: "Lovet være Gud, som giver os seier ved vor Herre Jesus Kristus. Dommer B. sendte bud efter mig, om jeg vilde komme og bede med ham. Det var iastes. Han var dybt rystet og i bekymring over sine snyder. Han sagde, at han ikke havde haft et øieblik ro siden den dag, da jeg havde fortalt ham, at jeg bad for ham. Jeg bad med ham og raabte til Gud for ham, og jeg tror, at han ærlig har taget imod Jesus Kristus som sin frelser. Han vil offentlig slutte sig til menigheden, og hans hustru følger ham. Hvilken herlig dag vil det blive for hele befolkningen! Nu tror jeg i sandhed, at intet er umuligt for Herren."

Dommer B. blev et herligt vidne for Herren baade offentlig og i det private liv. Og presten, helten i denne lille beretning, er nu Herrens stridsmand blandt Kinas millioner i det folkerige Sing-hua distrikt, hvor han har ført hundreder af hedninger til korsets fod. Hans navn er William N. Brewster.

Den tomme stol. *)

(Med billede)

Tu staar den tom, vor moders stol,
i hvilken hun som hjemmets sol
har længe lyft for alle.
Tu staar den tom — og aldrig mer
jeg hendes kjære blifke ser
saa ømt paa barnesloffen falde.

Hun gif til Gud i salig fred
for hist i himlens salighed
ham syngte pris og ære.
Men jeg — o lad mig vogte vel
de frø, hun saadde i min sjæl,
at de sin frugt maa bærel

Jeg lever i en farlig tid
saa fuld af uro, synd og strid,
du, Herre, mig bevare!
Ja hjælp mig blive ved dit ord
og høre til den lille hjord,
du altid vil forspare.

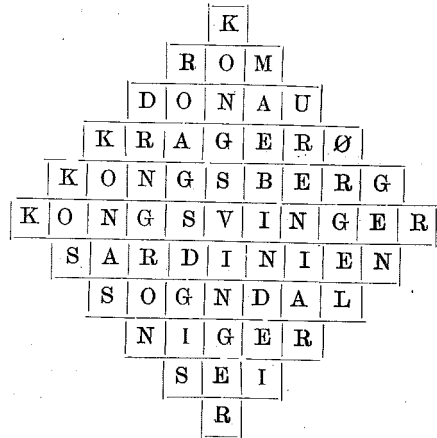
Tu staar den tom, min moders stol,
men, Herre, vær mit skjold, min soll
Din haand dit barn beskytte,
til jeg for evig glad og fri,
naar jordens mørke er forbi,
faar bo udi din hytte.

L. S.

*) Efter fb. Barn. Tidg.

Opløsning paa gaader i nr. 42.

1. Diamantgaaden.

2. Billedgaaden.

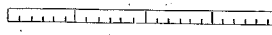
Sidt forandring pleier at virke godt.

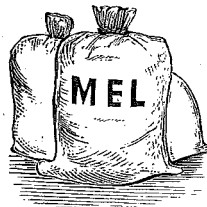
Skulte dyr.

1. Læreren vil opøve et barnekor, naar han er kommet hjem. (3 pattedyr, 1 fugl).
2. Kalk er nyttig, er uundværlig for mureren. (1 fugl, 1 krybdyr, 2 pattedyr.)

Torgen Finjen.

Billedgaade.

E o ^h 3 a n 12345 D ^t h hæ ng 1 d 1

m l e